

Ավետիք Իսահակյան

Անհա'յտ, անորո'շ

Անհա'յտ, անորո'շ, անձև' տենչերով
Ձգտում է հոգիս հեռու', շատ հեռու' .
Տխուր ու մռայլ, ինչպես մշուշ – ծով,
Խուլ հեծեծում է ափերի վրա,
Եվ ինչպես երագ - կ' կա, կ' չկա...

1897

Ալեքսանդրապոլ